

Mihai Eminescu sărbătoare națională

-dezbatere publică-

Susținem păstrarea cu sfințenie în continuare a zilei de 1 Decembrie 1918. Acționăm și pentru legiferarea zilei de 15 iunie ca sărbătoare națională. *Spiritul* eminescian ne cheamă pe toți să acționăm pentru consolidarea Neamului Românesc. Fără această consolidare vom asista în continuare la sărbătorirea formală și expeditivă a zilei de 1 Decembrie și la scoaterea lui Mihai Eminescu din locul pe care trebuie să-l ocupe în circuitul cultural național, în școli și universități.

In ce limbă vorbeau dacii?

În dicționarele limbii române nu se precizează numele limbii în care vorbeau strămoșii noștri daci. Gasim următoarele cuvinte: Dacia, dac-dacă, daci-dace, dar nu și numele limbii. Stranie situație. Conform cuvintelor de mai înainte ar fi trebuit să fie limba dacă, dar confuzia între substantivul feminin dacă, între conjuncția dacă și limba dacă ar fi făcut situația și mai dificilă. Spiritul și legile limbii române: România, român-români, româncă-românce, limba română-românească. Ieșirea din impas: Dacia, dacian-dacieni, daciancă-dacience, limba daciană-daciencească. Cu siguranța vor rămâne în uz dac și daci, din motive asupra cărora nu insistăm acum.

În articolul ce urmează, spre exemplificare, vom folosi cuvintele propuse de noi. Se va sesiza cât sunt de plăcute, de expresive.

Cuvintele daciene supuse evoluției firești sunt întrutotul la locul lor în limba româna de azi.

De ce sărbătoare națională pe 15 iunie?

Pentru orice om, cât este în viața aceasta, ziua sa de naștere este o sărbătoare. În mod obișnuit, după ce omul a plecat în lumea cealaltă, este comemorat de ziua morții (?) sale. Pomenirea morților (?). Spiritul dacienesc este în sărbătoare și la trecerea în lumea cealaltă. În eternitate. Pentru el moartea nu există. Știe că este nemuritor. Orice om este evaluat la plecarea din această viață. Plecarea e ca un total, ca o sumă a faptelor sale bune. Cele

bune sunt darul său pentru lumea aceasta și totodată sunt transfigurate spiritual în ființa sa spirituală din lumea cealaltă. Pentru acestea trebuie să-i mulțumim și să-l comemorăm, de aceea pentru dacieni, ziua plecării din viața aceasta este mai bogată, mai de prețuit, decât cea a sosirii, care este doar o șansă pentru fiecare om. Cea a plecării este rodul vieții acestuia. De aceea ni se pare mai potrivit să-i comemorăm pe cei plecați, de ziua darurilor făcute dacienilor. Totalul darurilor. Izbânda vieții. Contribuția lor. De aceea trecerea lui Eminescu în lumea de dincolo este o victorie a lumii acesteia. Mihai Eminescu este un victorios. Un învingător. Ne-a lăsat o zestre. Am primit-o și-i mulțumim și-l sărbătorim la nivel național. La drumul dintre cele două lumi. Să ne amintim cu câtă bucurie treceau strămoșii noștri dacieni în lumea de dincolo. Aici între noi au locuit, dar, firesc, urmau să locuiască și în lumea cealaltă. Le era drag de noi dacienii din lumea aceasta, dar le era dor și de dacienii din viața cealaltă, din continuarea vieții acesteia. Ajungând în cealaltă, dorul îi leagă de noi, din viața aceasta. Victoria conștiinței unității vieții văzute și nevăzute, o izbândă a spiritului, a luminii. Că așa este, dragi dacieni, nu-i nici o îndoială. Cea mai mare sărbătoare națională a dacienilor, de mii de ani, este comemorarea moșilor. Când? De ziua plecării lor din lumea aceasta. Sunt comemorați de-odată, dar tâlcul este al zilei plecării fiecăruia spre celălalt tărâm. În multe sate din țară, de zilele moșilor, bisericile sunt pline cum numai de Paști mai sunt. Și de Paști comemorăm victoria vieții asupra morții. Moșii sunt o sărbătoare zalmoșiană. Moșii de primăvară, moșii de vară, moșii de toamnă, moșii de iarnă, sărbătoare națională legiferată de dacienii de pe vremea Religiei Zalmoșiene. Legiferare imprescriptibilă. Religie viabilă. E o obștească întâlnire la biserică, la cimitir, apoi e un du-te vino pe la case cu farfuriile pline cu de-ale gurii. Dar, atenție, fără băuturi alcoolice. În zilele acestea nu sunt beții. Satele își găsec pacea. De aceea nu se fac nici nunți. E un altfel de nuntă, cerească, spirituală, la care participă cele două lumi. Vă amintiți de Marele Preot Deceneu și de regele Burebista? Au cerut dacienilor să se lase de beții și să distrugă vițele de vie. Și au ascultat de vlădică, reducând, în mare măsură, terenul cultivat cu vița de vie. Și ascultă și azi. Sărbătoarea este a spiritului. Si noi, dacienii de azi, trebuie să ne aliniem, din ce în ce mai mulți, la acest fel de a sărbători, moștenit din moși-strămoși. De 15 iunie, ziua triumfului în eternitate al acestui dacian, Mihai Eminescu, străfulgerat de dor și lumină, de amor (folosesc cuvântul lui Eminescu) profund pentru neam, trebuie să existe atât liturghia de pomenire a numelui său și a tuturor dacienilor din lumea cealaltă, cât și asumarea rodului său spiritual, în bucuria sărbătorii naționale numită Mihai Eminescu. Așa ne vom integra și noi în suflul spiritual multimilenar al dacienilor. Și vom fi

împreună, solidari, cei din viața aceasta și dimpreună solidari cu cei din continuarea vieții acesteia. Și ei sunt solidari cu noi. Ei nu au trecut în neființă, ci continuă să existe în cealaltă lume. Să nu ieșim din regulile statornicite din moși-strămoși. Renașterea poporului dacian are loc sub ochii noștri, pentru cine are ochi de văzut. Să sărbătorim ziua nașterii lui Mihai Eminescu, ca o șansă acordată de dumnezeire Neamului Dacienesc și ziua trecerii în cealaltă lume, ca o zi a victoriei Neamului Dacienesc, neam care este mai înzestrat, mai bogat, cu rodul spiritual eminescian. Noi dacienii nu sărbătorim morții, ci viii, pentru că și cei de dincolo sunt vii.

Mihai Eminescu sărbătoare națională

Și de Zalmoxe suntem înstrăinați, nemaicultivându-l în memoria colectivă și personală. Și de Iisus suntem înstrăinați, dacă nu-l avem în memoria colectivă și personală, în mod activ. Azi se desfășoară și programul de înstrăinare de Mihai Eminescu. Vai de cei ce-și uită de sfinții lor și de marile lor spirite creatoare. Un neam fără bogăția sa spirituală intră în destrămare. Acțiunile împotriva lui Mihai Eminescu sunt împotriva tuturor dacoromânilor. Mihai Eminescu ne motivează la unitate, la solidaritate românească, la încredere în toate domeniile de creație. La o viață frumoasă.

Ce șanse avem? Toate șansele. Ziua Mihai Eminescu - sărbătoare spirituală românească poate fi instituită.

Ezitați? Sunteți sceptici? În spiritul dumneavoastră au penetrat potrivnicii.

Cuvânt de mulțumire și îndemn -canonizarea lui Mihai Eminescu-

Fiind invitat să iau cuvântul la Simpozionul Mihai Eminescu, pe data de 14 ianuarie 2006, în sala de conferințe a Universității Ion I. Dalles, organizat de Uniunea Mondială a Tuturor Românilor (Țara și exilul românesc) și Asociația Culturală Universală Mihai Eminescu, am făcut propunerea să se strângă semnături pentru canonizarea lui Mihai Eminescu, în România și peste tot unde există români, dar nu înainte de a fi făcut trimitere la **Scrisoarea deschisă către Prea Fericitul Teoctist, Patriarhul Bisericii Crestine Ortodoxe Române**, semnată de dr. Iosif Niculescu (Permanențe, nr.4, aprilie 2005), din care am reținut următorul paragraf: "**Anul trecut v-am adresat un memoriu în care îndrăzneam a sugera**

luarea de măsuri în vederea canonizării marelui nostru poet Mihail Eminescu, despre al cărui sfârșit martiric există azi suficiente dovezi. Am primit răspunsul - confirmare, însoțit de promisiunea de a lua această problemă în discuție de la Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române."

Îmi fac o datorie de onoare față de dr. Iosif Niculescu, dorindu-i multă sănătate și continuitate în activitățile pentru canonizarea lui Mihai Eminescu.

MIHAI EMINESCU SĂRBĂTOARE NAȚIONALĂ

Inițiativă legislativă din partea unor partide parlamentare

În articolul **Semnături pentru canonizarea lui Mihai Eminescu** (Revista **Clipa**, nr.422, SUA) propuneam ca ziua de 15 Iunie să devină sărbătoare națională, fiind ușor de asumat, având în vedere că Mihai Eminescu, în această zi, a triumfului său în eternitate, este comemorat, în activități publice, la nivelul întregii țări și în afara ei. Și este vară, anotimp favorabil. **România ar fi sărbătorită, la modul plinar, de două ori pe an, la 1 Decembrie și la 15 Iunie.** Această propunere a avut darul de a fi receptată și susținută, de a produce consens. Ne aliniem și noi acestui consens și ne adresăm partidelor guvernamentale în vederea unei inițiative legislative. Este de înțeles că pentru a avea șanse de a fi votată de majoritatea parlamentarilor, trebuie să se ajungă la o înțelegere prealabilă, între cel puțin două partide. Suntem convinși că există destule minți luminate în Parlamentul României, care înțeleg rostul adânc, al investirii zilei de 15 Iunie, ca sărbătoare națională. Iar pe românii care împărtășesc acest punct de vedere, îi rugăm să acționeze pentru reușita acestui deziderat național.

Articolul **Semnături pentru canonizarea lui Mihai Eminescu** s-a constituit de la sine într-un sondaj prin care s-a descoperit ideea directoare, opțiunea românilor, care-i adună într-un gând și-o voință, în care se recunosc și se bucură : **15 Iunie, Mihai Eminescu, sărbătoare națională. A doua sărbătoare națională, după cea de la 1 Decembrie.**

Ziua de 15 iunie sărbătoare națională

Nu am fi revenit asupra articolului **Semnături pentru canonizarea lui Mihail Eminescu**(Revista **Clipa**, nr.742, SUA), dacă într-un merituos material, care s-ar fi bucurat de o largă mediatizare, **Campanie pentru Sfântul Mihail Eminescu**, semnat de Mihaela Moraru, apărut în **Evenimentul Zilei**, din 28 martie 2006, nu s-ar fi strecurat o eroare care ne face deservicii: "Semnatarul petiției propune chiar și mutarea Zilei Naționale a României de la 1 Decembrie, pe 15 iunie". La solicitarea Mihaelei Moraru, cunoscutul eminescolog, prof. univ. Ion Buzași, îi răspunde: "Având în vedere că biserica a canonizat personalități, precum Ștefan cel Mare sau Constantin Brâncoveanu, eu aș acorda semnătura mea și pentru Mihai Eminescu. În nici un caz însă pentru modificarea datei la care sărbătorim Ziua Națională. Canonizarea poetului ar putea fi hotărâtă pentru versul său și ca semn de prețuire. În același timp însă, consider că Eminescu ar putea fi cinstit mai mult doar prin simpla citire a operelor sale". Reținem și răspunsul Silviei Pop, președinta Despărțământului Timotei Cipariu-Blaj, al ASTRA: "Este o inițiativă formidabilă și sunt gata să mă implic în strângerea de semnături. Mai ales că în acest an sărbătorim 140 de ani de la popasul lui Mihai Eminescu la Blaj." Primarul Blajului, Simion Alexandru Băcilă, a răspuns pragmatic: "Îi las să se pronunțe pe cei cu un alt nivel de înțelegere asupra fenomenului. Nu m-aș implica în mod direct într-o asemenea acțiune, însă dacă mi se va cere sprijinul, îl voi acorda." Dacă Mihaela Moraru ar fi citit cu atenție articolul nostru, ar fi reținut ceea ce am scris, concluzionând: "Cu Eminescu ne asigurăm viitorul, întărind unitatea de neam și teritoriu. Ziua înaltului spirit eminescian protector, ca sărbătoare națională, este ușor de asumat, având în vedere că Eminescu, de ziua sa, este sărbătorit la nivelul întregii țări și în afara ei...**Vom sărbători România, la modul plenar, de două ori, la 1 Decembrie și la 15 Iunie.**"

Pe 21 martie, în **Jurnalul National**, Lucian Dobrater, având în vedere articolul nostru, a scris o scurtă relatare de presă, cu un titlu demn de reținut: **Eminescu ar putea fi canonizat.**

Activitatea de strângere de semnături pentru canonizarea lui Mihai Eminescu poate fi înțeleasă și ca un sondaj în legătură cu receptarea populară și nu numai a sfințeniei lui Eminescu, așa cum a fost receptat și numit (cel) Sfânt și Ștefan cel Mare, cu mult înainte ca biserica să-l fi canonizat ca Drept Credinciosul Ștefan cel Mare și Sfânt. Subliniem, Sfânt a fost preluat de biserică de la preoțimea colectivă, de la românii ortodocși mireni.

Intr-un alt articol, **Dumnezeiescul Mihai Eminescu**, menționam că pentru Eminescu idealul absolut de frumusețe și spiritualitate este Fecioara

Maria. Dumnezeu se lasă descoperit. Hyperion i se adresează cu cuvintele Părinte și Doamne.

Pentru cine dorește să citească alt fel de studii, altele de cum am fost obișnuiți, semnalăm, Pr. Prof. Dr. Constantin Galeriu, **Chipul Mântuitorului în gândirea lui Mihail Eminescu**, Studii teologice, an XLIII, 1991, nr.1, p. 45-54, Arhim. B.V. Anania, **Drama divină a lui Hyperion**, Telegraful Roman, nr. 17-20, 1983. Pr. Prof. Dr. Cezar Vasiliu, Universite de Sherbrooke, având în vedere studiul lui Bartolomeu Valeriu Anania, azi mitropolit, scrie: "În altă ordine de idei, sunt cercetători avizați care consideră că una din sursele de inspirație ale celebrului poem Luceafărul este prologul Evangheliei după Ioan. Hyperion este o entitate increată, coexistând din eternitate cu Părintele său, părtăș cu acesta la crearea lumii, întrupat cu menirea de a lumina făpturile și în imposibilitatea ontologică de a părăsi condiția lui divină. În el se concentrează atât Logosul primordial, cât și cel întrupat, Eminescu găsim în universul creștin un filon de aur pentru poezia sa" (**Aspecte creștine în lirica eminesciană**, Observatorul, din Canada, 12-I-2006).

Dumnezeiescul Mihai Eminescu

Mihai Eminescu este prin excelență românul creștin. Leagă cu îndrăzneală, fără ezitare, pământul cu cerul, omul cu divinitatea. Pentru Mihai Eminescu, idealul absolut de frumusețe și spiritualitate este Fecioara Maria. Fata de împărat, cum e Fecioara între sfinți, în nevinovația ei îngerească, se apropie de dumnezeire, prin invocarea Luceafărului, iar Dumnezeu se lasă descoperit, în dialogul cu acesta, apelându-l cu numele de Hyperion. Iar Hyperion i se adresează prin cuvintele Părinte și Doamne. Dar fata de împărat, în viața acestei lumi, o fată ca atâtea alte fete, cu numele de Cătălina, se lasă atrasă de Cătălin. Își pierde ingenuitatea sufletească, starea de fecioară între sfinți. Legătura cu Luceafărul e ruptă. Omul de geniu suferă în dumnezeirea singurătății sale. Singura cale pentru a se sustrage colosalei suferințe, pe măsura iubirii de care a dat dovadă, e să fie "nemuritor și rece". În nenumaratele referate, comentarii, analize literare Mihai Eminescu e cenzurat, prin ocolirea strofei a II-a. Cuvintele Cum e Fecioara între sfinți sunt lăsate sub tăcere, prin diverse formulări. O preafrumoasa fată de împărat. Dar Mihai Eminescu nu are în vedere și frumusețea spirituală, prin care Fecioara strălucește între sfinți? Sau, se singularizează prin originea împărătească. Inexat. E vorba tot de ocolirea, cu buna știință, a strofei următoare. Sau, se menționează că fata de împărat este înzestrată cu atributele unicității. Care sunt aceste atribute? Se fuge de ele ca dracu de

tămâie. In rândurile de până acum, după cum prea bine se știe, am avut în vedere versurile de început ale Luceafarului:

A fost odată ca-n povești,
A fost ca niciodată,
Din rude mari împăraătești
O prea frumoasă fată.

Și era una la părinți
Și mândră-n toate cele,
Cum e Fecioara între sfinți
Și luna între stele.

N-am folosit, având în vedere acest poem, cuvântul de capodopera a poeziei eminesciene, pentru că însuși Mihai Eminescu este o capodopera a Neamului Românesc, ca dar din partea divinității. Iar prin poeziile sale, oferă o mare șansă românilor, de a-și trăi frumos viața.

Prin viața sa, a ieșit mereu din terestru spre cele înalte, pâna la o viață mucenicească și de martir.

Și de la acestea, pâna la articolul Semnături pentru canonizarea lui Mihai Eminescu, pentru autorul acestor rânduri, a fost un pas firesc.

Semnături pentru canonizarea lui Mihai Eminescu

Semnăturile sunt un exercitiu de apropiere de Eminescu, ceea ce trebuie sprijinit, indiferent că unii optăm pentru receptarea populară și nu numai a sfințeniei lui Eminescu sau înclinăm spre canonizare.

Orice român, sau organizație, instituție, partid, bibliotecă, școală, universitate, revistă, ziar poate declanșa strângerea de semnături. Mulți români își vor înnobila arhiva familiei, cu strângerea de semnături, fie și numai din partea familiei și a unor cunoscuți. Toate, la un loc, vor induce ploaie duhovnicească peste întregul Neam Românesc. Nu trebuie să ne grăbim să terminăm strângerea de semnături, dar nici să uităm, să abandonăm această sfântă datorie față de Neam și Eminescu. Nume, prenume, adresa, nr. de telefon. E bine să știe tot românul, canonizările nu se fac dintr-odată. Durează mulți ani. ***Să fim încredințați că Biserica Ortodoxă Română va fi atentă la adunarea semnăturilor, cel puțin având în vedere că în Basarabia și Transnistria, în Nordul Bucovinei, în Ținutul Herța, în Maramureșul istoric, în Câmpia Tisei cu centrul la Gyula, în Banatul de dincolo de graniță, Eminescu este receptat ca sfânt.*** Dar și de românii din Bulgaria, Grecia, din Serbia (de pe Valea Timocului), din Macedonia, Albania și din celelate țări balcanice, indiferent de denumirile pe care le au aceștia, de vlahi, aromâni, sau altele. Și de ceilalți români de pretutindeni. Și de bună seamă, din România cu actualele granițe.

Creștinii Bisericii formează, fiecare, preoțimea generală, colectivă, iar preoții constituie preoțimea slujitoare. Ceea ce înseamnă că noi, toți creștinii, oficiem, coliturghisim, de câte ori trăim într-un adevăr, dreptate, într-un ceea ce este bine de făcut și de rostit. Canonizarea este un proces lung, pe etape. Dar într-un preoțime colectivă suntem liberi să ni-l asumăm ca sfânt. Și facem lucrul acesta pentru că sufletul nostru îl receptează ca sfânt.

Apropierea de Eminescu este o modalitate de renaștere a frățietății, de solidarizare între români.

Cine-și iubește propriul neam, este în normalitate. Numai iubind pe cei din neamul tău, iubirea ta este o realitate, nu o închipuire și poți iubi și prețui și alte neamuri.

Să nu se producă nici o neînțelegere, semnează doar cine vrea. Unii vor semna mâine sau ei înșiși vor aduna semnături. Conștiința apartenenței la Neamul Românesc și la Eminescu răsare din adâncimile sufletești ale românilor, ca o floare de lumină. E un fenomen românesc în derulare sub ochii noștri.

Dacă reproduc un articolul cu titlul *Efigia lui Eminescu, stema tricolorului României*, pe care l-am publicat în Dreptatea, 14 iunie 1990, este pentru a mărturisi că ideea, în scris, sau circulând prin viu grai, aparține Chișinăului, dar și pentru a reliefa că Eminescu este cel mai viguros spirit reîntregitor de țară. Așteptăm confirmarea paternității ideii, din partea Chișinăului. În anul 1990, când Reîntregirea României era posibilă, a fost blocată de către casnicii Moscovei, care au anexat și deturnat Revoluția Română și Podul de Flori (A se vedea, spre documentare, cartea **Societatea Culturală București-Chișinău**, scrisă de semnatarul acestui articol, Editura Dacia Eternă, București 1999. Poate fi citită și pe internet, cu titlul **Reîntregirea României**, la www.agero (Asociația germano-română), la Istoria României, în cadrul apelului **Dragi români din R. Moldova veniți cu noi în U.E.** Iată articolul:

„Prezentul și viitorul neamurilor depind în mod decisiv de capacitatea lor spirituală. Vechile însemne-scuturi, săbii, etc. expresii ale stării de război, care a bântuit timp de milenii specia umană, nu mai exprimă evoluția pe care se angajează omenirea. Poftele primare, năvălirile, jafurile și anexiunile ies din istorie. Recunoașterea lui Eminescu drept stemă-simbol a României este conformă spiritului pașnic și buneicuviențe a Românilor. De aproape trei mii de ani, de când suntem atestați de documente pe acest pământ, am reușit, între Tisa și Nistru, să ne apărăm, nelăsându-ne antrenați în năvăliri și anexiuni, așa cum au procedat, multă vreme, unele popoare. Omenirea va supraviețui doar prin eliminarea războaielor și armelor din viața planetei. Spiritul creator, într-o nouă istorie, a păcii, va decide înscrierea neamurilor în șirul secolelor și mileniiilor ce vin. Înălțarea lui Eminescu în stindardul poporului român va fi prima bătaie de inimă a viitorului, ce începe a se institui în viața mult zbuciumatelor popoare din Europa.

Este de așteptat ca întreaga intelectualitate românească să se implice în sprijinul legiferării acestei propuneri.

Ziua încetării din viață a lui Eminescu și totodată a triumfului în eternitate, ar deveni ziua națională a poporului român. Nu am face

decât să legiferăm ceea ce Mihai Eminescu este de fapt, conducătorul neamului românesc, prin cuvântul investit cu nimbul genialității sale.” Și adăugăm, azi, Ziua de 1 Decembrie 1918, va rămâne mereu ceea ce este, sărbătoarea națională, ziua sfântă a constituirii statului național unitar roman, cu efectul necesar al Reîntregirii României cu teritoriile anexate prin Pactul Ribbentrop-Molotov. Cu Eminescu ne asigurăm viitorul, întărind unitatea de neam și teritoriu. Ziua înaltului spirit eminescian protector, ca sărbătoare națională, este ușor de asumat, având în vedere că Eminescu, de ziua sa, este sărbătorit la nivelul întregii țări și în afara ei. Și este vară, anotimp favorabil. Mai subliniem că 1 Decembrie 1918 se află în toată deplinătatea sa unificatoare, în spiritul eminescian. Vom sărbători România, la modul plenar, de două ori, la 1 Decembrie și la 15 Iunie, știind ce mai avem de făcut pentru ea, menținând aspirațiile noastre sfinte mereu vii în candela sufletelor noastre. Națiunile își caută întăriri prin marile lor spirite. Uniunea Europeană l-a asumat pe Beethoven, cu Oda Bucuriei. Noi pe Eminescu, drept sfânt protector.

Rugămu-vă frumos, dragi români, când mergeți la biserică, la altar, pentru pomenirea celor dragi, să-l pomeniți și pe Mihail Eminescu. Și acasă, în clipele sfinte, roștiți numele lui Mihail Eminescu, având gândul îndreptat spre Tatăl Ceresc.

Citiți, învățați versuri din Eminescu. Citiți-i proza politică. Și celelalte lucrări. Românule, apropie-te de Mihai Eminescu și vei fi puternic. Mihai Eminescu voivodează ca un sfânt. Are eficiență de arhanghel. Este Sfântul Națiunii Române.

Cei ce vor transmite un număr de semnături trebuie în orice moment să facă și dovada listelor. Centralizarea se poate face și pe localități, la inițiativă locală, sau pe plan județean, printr-un simplu proces-verbal.

Listele pot fi păstrate la persoanele, organizațiile, bibliotecile, școlile, universitățile, revistele, ziarele care le-au adunat, sau, cei care doresc, la un fond Eminescu, la primărie, dacă acestea acceptă așa ceva. Primăriile cu iubire de Neam și de Eminescu pot și ele însele să adune semnături. Dar toți românii care doresc să le păstreze în familie, sau organizațiile, partidele, bibliotecile, școlile, universitățile, revistele, ziarele o pot face.

Strângerea de semnături o așteptăm din partea tuturor românilor care cred în sfinți, în efectul sfințitor, protector, mântuitor de neam reprezentat de Mihai Eminescu, deci și din partea celor uniți cu Roma (greco-catolici) și catolici.

Gheorghe Gavrilă Copil